

1967-09-11 ZARZĄDZENIE KSIĘŻY BISKUPÓW WYDANE W ZWIĄZKU Z INSTRUKCJĄ ŚWIĘTEJ KONGREGACJI OBRZĘDÓW O KULCIE TAJEMNICY EUCHARYSTYCZNEJ EUCHARISTICUM MYSTERIUM

Wydana w dniu 25 maja 1967 roku Instrukcja Świętej Kongregacji Obrzędów o czci Tajemnicy Eucharystycznej zawiera przepisy oparte na postanowieniach soborowych, jako dalszy etap odnowienia świętej Liturgii

Eucharystia jako ofiara jest źródłem i szczytem całego kultu Kościoła i całego życia chrześcijańskiego. Dlatego też Instrukcja podnosi jak najbardziej cześć Eucharystii i przypomina, że w Kościele katolickim mają wszyscy oddawać Panu Jezusowi w Najświętszym Sakramencie najwyższą cześć, należną prawdziwemu Bogu. Eucharystia bowiem jest nie tylko pamiątką męki i zmartwychwstania Chrystusa oraz Sakramentem miłości, w którym zostało uwidocznione zwycięstwo i tryumf naszego Zbawiciela, ale jest w niej prawdziwie obecny sam Sprawca Świętości Jezus Chrystus i dlatego Najświętszy Sakrament stał się ośrodkiem całego życia Kościoła.

Zgodnie przeto z nauką Kościoła i jego odwieczną tradycją, zgodnie z pouczeniami Papieży, wśród których mamy najświeższą wypowiedź i jasno wyłożoną naukę o Eucharystii w encyklice Pawła VI *Mysterium Fidei*, wspomniana Instrukcja obejmuje przepisy, których celem jest pogłębiać i rozszerzać cześć Najświętszego Sakramentu i umacniać zbawienną praktykę uczestniczenia w Eucharystycznej Ofierze, oraz przyjmowania Ciała Pana Jezusa w Komunii świętej.

Jednocześnie wszakże Instrukcja zawiera postanowienia, nadające tej czci odpowiednie formy, które dostosowuje do ogólnego kierunku soborowego odnowienia Liturgii świętej. Dąży ona do ujęcia czci publicznej, oddawanej Panu Jezusowi, utajonemu w Najświętszym Sakramencie, w praktyczne normy, wskazujące wiernym jaką powinna być ich łączność z Panem Jezusem utajonym, oraz do zapewnienia kultowi Tajemnicy Eucharystycznej właściwego miejsca w liturgii, które odpowiadałoby godności naszego Zbawiciela, aby wszyscy, należący do Kościoła oglądali Eucharystię w całym jej blasku i osiągalni świętość życia.

Dlatego też w Instrukcji są podane niektóre przepisy nowe wprowadzające pewne zmiany w dotychczasowych formach kultu eucharystycznego. Zmiany te wymagają krótkich zarządzeń ze strony Episkopatu dla uniknięcia rozbieżności w spełnianiu posług liturgicznych, związanych z tajemnicą Eucharystyczną.

1. Przede wszystkim konieczną rzeczą jest, by duchowieństwo przestudiowało dokładnie tekst Instrukcji i poznało zawarte w niej postanowienia, dotyczące kultu Eucharystii, te zwłaszcza, które wprowadzają pewne zmiany, dostosowane do postanowień Soboru lub podyktowane względami duszpasterskimi.

2. Zgodnie z postanowieniem Instrukcji, wyrażonym w punkcie 17, należy unikać sprawowania równocześnie dwu czynności liturgicznych w tym samym kościele; a więc, gdy odprawiana jest Msza święta, nie można jednocześnie głosić kazania, (poza oczywiście kazaniem, które wiąże się z tą Mszą), błogosławić małżeństw, udzielać Chrztu świętego, czy odmawiać modlitw brewiarzowych w chórze, co przykładowo wylicza sama Instrukcja.

3. W niedzielę i święta podczas każdej Mszy świętej, odprawianej z udziałem wiernych, należy głosić słowo Boże we wszystkich kościołach i kaplicach, gdzie wierni uczestniczą we Mszy świętej.

4. Instrukcja zaleca, by w niedzielę i święta dawać pierwszeństwo Mszy świętej śpiewanej. Należy dołożyć wszelkich starań, by uczyć wiernych śpiewów mszalnych, odpowiadających wymaganiom liturgicznym i poziomem wykonania, podnoszących wielką godność Najświętszej Ofiary.

5. Instrukcja zleca Konferencji Episkopatu udzielenie wskazań co do pozycji wiernych, przyjmujących Komunię świętą (nr 34). Konferencja Biskupów Polskich poleca utrzymać dotychczasowy stan rzeczy i nie wprowadzać praktyki przyjmowania Komunii świętej w pozycji stojącej, poza wypadkami, gdy chodzi o lud chorych, nie mogących bez trudności klękać, lub gdy do Komunii świętej przystępują małe dzieci.

6. Zgodnie z przepisem punktu 51 Instrukcji wszystkie kościoły nasze powinny być otwarte każdego dnia przez kilka godzin rannych i późniejszych, by wierni mogli nawiedzać Najświętszy Sakrament. Należy jednak zapewnić czujną opiekę nad kościołem, by ustrzec je od kradzieży, lub profanacji.

7. Instrukcja nakazuje, by Najświętszy Sakrament przechowywać na jednym tylko ołtarzu kościoła, w trwałym i nieusuwalnym tabernakulum, umieszczonym na środku ołtarza wielkiego albo bocznego, odpowiednio okazałego, lub według prawomocnych zwyczajów w poszczególnych wypadkach potwierdzonych przez ordynariusza, w innej części kościoła rzeczywiście godnej i należycie przyozdobionej.

Znakiem uwidoczniającym wiernym obecność Najświętszej Eucharystii na ołtarzu niech będzie czerwona lampka, płonąca stale przed tabernakulum, której nie należy świecić przed innymi ołtarzami, oraz konopeum, okrywające tabernakulum, albo zamiast konopeum odpowiednie symbole eucharystyczne na tabernakulum, przedstawiające kielich, lub kłosa zboża i winogrona itp.

8. Instrukcja podnosi znaczenie procesyj eucharystycznych (nr 59), podczas których chrześcijański lud składa publicznie wyznanie wiary i daje wyraz swej pobożności, co szczególnie ma miejsce w święto Bożego Ciała. Należy przeto podczas tej uroczystości prowadzić ze wszystkich kościołów procesje eucharystyczne zorganizowane godnie i pięknie po ulicach miast i wsi w obrębie własnej parafii.

9. Instrukcja nie przewiduje odprawiania Mszy świętej podczas trwania wystawienia Najświętszego Sakramentu w tej samej nawie kościoła; nie zabrania jednak odprawiania Mszy świętej w kaplicy, oddzielonej od nawy wystawienia, jeśli wystawienie trwa jeden lub więcej dni.

10. Pod koniec wystawienia Najświętszego Sakramentu należy udzielić błogosławieństwa eucharystycznego, po odśpiewaniu Tantum ergo, wersetu i modlitwy. Można je śpiewać po polsku, dozwolone jest również odśpiewanie innej krótkiej pieśni polskiej, byleby to była pieśń treści eucharystycznej. Gdy śpiewa się hymn Te Deum, można bezpośrednio po odśpiewaniu hymnu, wersetów i modlitw złączonych z Te Deum, udzielić błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem opuszczając Tantum ergo.

11. Istnieje u nas zwyczaj urządzania procesyj eucharystycznych podczas odpustów i świąt parafialnych. Procesje te należy odprawiać po sumie, w czasie której konsekruje się hostię, przeznaczoną do wystawienia, jak to przewiduje punkt 60 Instrukcji.

12. Odprawiane w pierwsze piątki miesiąca Msze święte o Najświętszym Sercu Jezusa należy wszędzie utrzymać, z tym zastrzeżeniem, że wystawienie Najświętszego Sakramentu powinno się odbywać po Mszy świętej i wówczas można odmawiać litanie do Najświętszego Serca Pana Jezusa, oraz złączone z tym nabożeństwem modlitwy.

Warszawa, dnia 11 września 1967 roku.